

Predikan i Västerorts kyrkan 30 januari 2022
Fjärde söndagen efter trettondagen. Jesus är vårt hopp

Johannesevangeliet kapitel 5, vers 1-9

*Sedan inföll en av judarnas högtider, och Jesus gick upp till Jerusalem.
Vid färdammen i Jerusalem finns ett bad med det hebreiska namnet Betesda. Det
har fem pelargångar, och i dem låg en mängd sjuka, blinda, lama och lytta. Där
fanns en man som hade varit sjuk i trettioåttio år.
Då Jesus såg honom ligga där och fick veta att han varit sjuk länge frågade han
honom: »Vill du bli frisk?»
Den sjuke svarade: »Herre, jag har ingen som kan hjälpa mig ner i bassängen när
vattnet börjar svalla.
Medan jag försöker ta mig dit binner någon annan ner före mig.« Jesus sade till
honom: »Stig upp, ta din bädd och gå.« Genast blev mannen frisk och tog sin bädd
och gick.*

Över tid har jag nu och då fått frågan *Vad är syftet med en gudstjänst, med
en predikan?*

Och jag brukar vara ganska snabb med att svara *Att ge hopp, att ingjuta
hopp!*

I andra sammanhang kanske pastorer och präster skulle svara *att ge
undervisning, att förmana, att väcka tro...* men om jag går till mig själv och
om jag tittar tillbaka på mina 38 år som pastor.

Ja, jag inser att jag varit pastor lika länge som mannen i texten hade
 varit sjuk. Vet inte om det är ett tecken eller om det ens går att jämföra
pastorsarbete med sjukdom. Hur som helst så var det en viktig dag för
mannen i texten... efter 38 år. Och så långt kan jag väl sträcka mig i
jämförelsen att det idag är en viktig dag för mig efter 38 år. Idag arbetar
jag min sista dag som heltidsanställd pastor, sedan några veckor
semester och sedan är det över.

Jag har halvt på skämt och halvt på allvar sagt den senaste tiden att jag
håller på att skriva färdigt min befrielse-teologi. Och alldeles strax är jag
slutligen och äntligen befriad från teologi. Det är ju inte sant, men lite
sant är det. Jag kan bli så hjärtinnerligt trött på förnumstig teologi,
färdiga slutsatser, dogmatik och bestämmningar, tro som blir vetande. Så
ett mått av befrielse från teologi önskar jag både mig och dig.

Nils Ferlin skrev nån gång på 1930-talet en dikt *Kan du höra honom
komma* om hur Gud kommer oss till mötes och där finns en liten subtil
Teologikritik. Dikten slutar:

*Ty han talar ej latin - som den grå teologin vilken halkat på sin egen halhets halka
Men han talar som en ton ur en mjuk violin och han talar såsom aftonens svalka.*

Så långt Nils Ferlin och min s.k. befrielse-teologi.

Efter att ha läst och grunnat på dagens text om den sjuke mannen som
liksom aldrig hann fram, aldrig fick del av det läkande vattnet, så har
jag funderat på hurudana vi är vi människor. Det var alltid någon som
kom före, någon som trängde sig, någon som var snabbare.

Är det fortfarande så att den som kommer först vinner? Har inte
evangeliets berättelse om att de första ska bli de sista, den minste ska
bli störst, slagit igenom mer? Då är det dags att du och jag tydliggör
detta. Det är inte den som är snabbast, starkast, kan mest som vinner.
Men om det uppfattas att det är så, beror det på att den som är *snabbast,
starkast, kan mest* skriver historien och inte har fattat evangeliets
innersta.

Om nu vi människor envisas med eller aldrig riktigt kan befria oss från
jämförelsens gissel och tävlandet i människovärde så är det väl mer
tydligt än aldrig förr att vi behöver hopp, ett hopp som kommer alla till
mötes, ett hopp som gäller alla.

Jesus är vårt hopp, är temat för denna söndag. Helt uppenbart var han
det för den sjuke mannen. Men på vilket sätt är han det för oss, för dig,

för mig? Det är ju ett uttryck som lätt kan trivialiseras och som kan verka omöjligt att begripa.

Det grundläggande i förståelsen av och tron på Jesus som vårt och världens hopp är ju den goda berättelsen om att Gud blev människa i ett litet barn, underifrån, subversivt, obeskrivligt och nära.

Att detta lilla barn växte upp och var som en av oss och sedermera blev en man med en mission, en vision. En man som visste hur man mötte människor, med en enorm fingertoppskänsla, totalt oefterhärmligt, helt unikt.

En man som gav av sig själv utifrån kärlek. Inte trivialt, inte lismande, inte sirligt, nej han gav av kärlek så till den grad att han avrättades. Av kärlek och som en konsekvens av denna kärlek dog han. Han överraskade säkert både sig själv och andra då livet återvände, då Gud gav liv igen. Hela detta händelseförlopp, denna berättelse, är ett uttryck för en radikal oegennyttia, att göra något för andra utan tanke på egen vinning.

När jag hör mig själv beskriva Jesus som världens hopp på detta sätt så är det nästan att jag tror på det... eller jag tror på det. Han måste beskrivas med liknande ord, med känsla och med kraft för att vi ska kunna distansera oss från alla andra *Jesusar* som vi hört talas om. Jesus Kristus är vårt och hela världens hopp, helt och hållet oavsett vår tro. Vår tro kan möjligen stärka detta hopp och kanske ännu hellre motivera oss att sprida det, ge vidare hoppet.

Mikael Wiehe skriver *Du säger, vi har nått den punkt i livet när man blir tvingad att förstå att allt man tog för givet och allt man tog för gott var nånting som man bara fick till låns. Och jag önskar att det fanns nånting att säga som gav dej tillförsikt och mod. Men hoppet föds i handling Det vet jag att du vet. Så kom hem till mej så gör vi nåt ihop*

Hoppet föds i handling!

Vi måste träna våra sinnen att se detta hopp, att inse att varje hopp vi ser springer ur en och samma källa; Gud, skapare, upprättare och livgivarska.

Att Jesus är vårt och världens hopp visar sig också i alla goda skeenden.

Som igår när vi var ett knappt 40-tal människor här i kyrkan som fick vara med om en hoppets handling. Ernesto och Virgilio, två unga män med rötter i Nicaragua och som bor i vårt höghus, gifte sig. De svarade Ja! på frågan om att älska varandra och leva tillsammans.

Det var en manifestation av hopp, en manifestation av kärlek, en manifestation av människovärde. Vi som kyrka och församling kan vara stolta och tacksamma att de ville gifta sig i vår kyrka.

Jesus är vårt och världens hopp!

I onsdags fick jag ett mail från en ung man i Saudiarabien. Han är son till Munir Sultan, flykting från Syrien, som dagligen besöker Kafé Vällingby. Under en längre tid har vi, jag och Elias från Sociala missionen, stöttat Munir i hans försök att få permanent uppehållstillstånd i Sverige. I tisdags hade han fått beskedet. Han har fått permanent uppehållstillstånd.

Jesus är vårt och världens hopp!

Det var en solig söndag, 6 maj 2018, och vi firade Mässa i Förorten. Solist vid detta tillfälle var Helen Sjöholm, med en av Sveriges vackraste sångröster. Det var fullsatt ända ner till soffgruppen i församlingssalen, vi fick med vänlighet avvisa 40 personer. Jag som har ett märkligt intresse för statistik kan läsa i min almanacka att vi var 251

personer varav 37 församlingsmedlemmar och 214 som ännu inte är det. Alla vi som var med fick vara med om församlingens mest besökta gudstjänst sedan 1954. En berättelse om att vi nådde oerhört många människor som vi inte annars brukar nå. Och detta var 2018 när alla siffror visar att kyrkan tappar fäste och intresse bland folket. Det blev en magisk Mässa, *Gabriellas sång från Såsom i Himmelen* öppnade både tak och sinnen. På gudstjänstordningens första sida ser ni hur ljuset spred sig över taket just den kvällen.

Den 8 maj, tisdagen efter, var vi 7 personer som samlades för Morgonbön i Västerort, där nere vid ljusbäraren. Göran var med, en kafégäst som aldrig hade varit med förut och inte senare heller. När vi ska tända våra ljus fick var och en, om de ville, säga vad de tände sitt ljus för. Göran var med för att han ville tända ett ljus för sin älskade hustru som hade varit död i 10 år just den dagen. Kärleken, saknaden, var stor. Sammanhanget var några få människor inför ett levande ljus och en levande Gud. Efter samlingen tänkte jag att det går inte att jämföra, det går inte att säga att 251 människor med Helen Sjöholm på Mässa i Förorten har högre värde än Görans uppriktiga saknad och kärlek tillsammans med 6 andra på Morgonbön i Västerort. Jesus är vårt och världens hopp... i en mängd och varandra helt olika skeenden och händelser. I stort och i smått, på den globala världsscenen och i din och min omedelbara närhet.

Vi kan och bör fortsätta med små och stora berättelser om vad det är att vara kyrka, vad det är att förmedla Jesus som vårt och världens hopp. Gör det i samtal med varandra, gör det i dina tankar och böner.

Våga tro på att Jesus är vårt och världens hopp.

Om jag tror på det? Ja det tror jag!

Får jag avsluta min sista predikan med andra ord än mina egna.

Hoppets sång med text och musik Åke Edvinsson

D/F# A/E D A/E D A/C#
Kan du se att natten börjar ljusna, att solen finns där bakom bergen,
D A/C# bm7 A /G /F# /E
att hoppet som vi har, är en sanndröm?
D/F# A/E D A/E D A/C#
Kan du känna strålarna som värmer, att de smälter allt det frusna,
D A/C# bm7 A A7 D A7
att de ger jorden liv, och fyller våra kroppar med kärlek?
D A D A7 D A
Kan du höra hur det sjunger, att sången alltid levat
D A bm7 A f#m7 A/E
och lever nånstans inom oss alla som ett frö gömt i jorden?
D A D A7 D A
Vi är nära, vi är i varandra, vi är havet, vinden, himlen och jorden
D A bm7 A f#m
Vi kan börja gå på vägen, vi är inte längre vilsna
bm E A D A/C# bm A7 D
Vi vet riktningen, vi är nära...

Amen, vi sjunger Psalm 205